מאת הגאון מו"ד הרב ברוך הירשפלו שליט"א, האש מו"ד הרב ברוך הירשפלו שליט"א, הלכה היינט ברוד, סליבלגד היינט

times but because of their cheap price, people choose to throw them out. This, in his opinion, does not exempt them from *tevila*. Still, he is quoted as ruling that one should not make a *beracha*. Using it More Than Once. Ray Vozner zt''l (4) and others hold that in a case where a person knows he will be using an aluminum pan more than once, it should be immersed. It is preferable to do so, but still without a *beracha*. The reason is because there is a logic to say that since they are usually thrown out, it is the decision of this Jewish owner to reuse it that turns it into a *keili*. If so, it's like a Jewish made utensil that does not need *tevila* anyway. The *tevila* should be done before the first usage.

Possible Solution. In **Tevilas Keilim Kehilchoso** (5) it says that if one flattens out an aluminum pan and then folds back up the sides, it becomes a Jewish-made vessel and is exempt. This is not always easy to do and some argue that a simple change in a vessel that anyone can do and undo, does not change the status of the vessel. All of the above is true for a disposable barbecue grill.

Kashrus in the Kitchen (66). Tevilas Keilim: Disposable Aluminum Pans. The basic rule of *tevilas keilim* is that metal and glass are the only materials that need immersion. In modern times, questions about *toiveling* disposable, single-use items made from aluminum (which is metal), are extremely relevant. On the one hand, these pans can be used many times, and since they come into contact with the food, they should require *tevila*. On the other hand, since most people only use it once, it might lack the importance that is necessary to define it as a proper *keli*. Also what if a person does want to use it a number of times; does he have to *toivel* it, and if so, should he say a *beracha* or not? Halachic Opinions: Using it Only Once. The Chelkas

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Yaakov (1), **Minchas Yitzchok** (2) and most *Poskim* hold that since the majority of people throw out an aluminum pan after one use, it is exempt from *tevila*. This is clearly the current *minhag*. **Rav Elyashiv** π ^ol (3) held that aluminium pans are like regular utensils and do require *tevila*. They are technically usable many

בין הריחיים – הבלין מדף היומי – נזיר יז.

ינור והוא בבית הקברות מהי? בעי שהייה למלקות או לא". The עודא היא ידעור שהי? בעי שהייה למלקות או לא " says he is not בית המברות מהי? בעי שהייה למלקות או לא " says he is not בית המברות מהיה or process he tarries (שהייה) for longer than the time it takes "הדי השתרויה". Asks Rava, does this יכדי השריה also apply to a person who is in a בית הקברות and while there is מלמ"מ on himself? Does he also have time "הדי השתרויה" to leave, or is he oiver מקבל נוירות and while there is מלמ"מ and while there is מלמ"מ on himself? Does he also have time "הדי השתרויה" to leave, or is he oiver מקבל נוירות and while there is מקבל נוירות מהיריה מהיה for becoming השרויה" to leave, or is he oiver מקבל נוירות מסוג מולא מקות (do it? If so, he should be בית הקברות וויה" immediately just like a היכי דמי the demara asks ווויה a cemetery if he was warned not to, he would be היה חייה immediately. **Tosfos** explains (ד"ה אילימא), one that accepts מירות מסוג לוויה (the cemetery is not considered a לא שאין בו מעשה because by not exiting immediately and staying there, it is a לא שאין בו מעשה and he is a cemetery is not considered a לא וויא ווויה because by not exiting immediately and staying there, it is a אוין אין לא מאין בו מעשה and he is a.

The יעקב ס' ה') explains *Tosfos*, that any act originally done by a person that he now has the capability to undo but doesn't, it is still considered his ברה"ר אם פושע even now that he isn't doing anything. To illustrate, he brings [ב"ק דף לא'] that if one was a שנשה and fell ברה"ר and could've gotten up but didn't, and in the interim someone fell over him, it is considered היה שלח מולי, because his staying on the ground is considered a שנשה and hence היה". He brings the [בלאים כאים that uses this svara regarding a person who is wearing כלאים היה ול אים המויק לאים אום אדם המויק. If he refuses to take it off, then after every time we warn him, he is היה מעשה. Says the Ritva, he gets *malkus* because it is a לאו שיש בו מעשה the fact that he can take it off but chooses not to and leaves it on leaves it on **the cantake it off but chooses not to and leaves it on**.

The **אמא** [יו"ד שעב] **רמ"א** says כהן ששוכב ערום says ויד ששוכב ערום in a house and later someone in the house dies, once he finds out there is a מהן ששוכב ערום says שובא (יו"ד שעב) (יד שעב) איז היד הבריות דוחה איסור תורה בשב ואל תעשה' so, why can't this ברכות כ.] "כבוד הבריות דוחה איסור תורה בשב ואל תעשה' so, why can't this כמוי בו דיחה איסור תורה בשב ואל תעשה' so, why can't the house and get dressed before leaving, after all, staying in the house a bit longer seems to be a שב ואל תעשה' and should be כהון *can* exit the house but doesn't, it is considered a can't the siscer of turnah? We see from here, says the **Steipler Gaon zt''**, like the Ritva. If the active the house but doesn't, it is considered a משה and since only a שב ואל תעשה איריתא היות הייתא איריתא אירייתא אירייתא איריתא אירייתא אירייתא אירייתא אירייתא אירייתא איריתא אירייתא איריתא אירייתא אירייתא אירייתא איריתא איריתא אירייתא איריייתא אירייתא איריעא אייע איריעא אייעא איייעא אייעא אייע אייעא אייעא אייעא אייעא אייעא אייעא אייעא אייעא אייעא אייעא

הוא היה אומר

(1) גוּקטו (2) הּלב (3) פּסקי הגרי"ש עמ' ע"ב (4) מבית לוי יו"ד עמ' קמג (5) טבילת כלים כהלכתה טיכ

R' Naftoli Tzvi Yehudah Berlin *zt"l* (Ha'amek Davar) would say:

"אפרה אשת משה אחר שלורזאה - The **Rambam** writes that if a *ben Noach* husband sends his wife away, she is considered divorced and can marry anyone else. The same with *Bnei Yisroel* before *Matan Torah*. Here, the *Torah* is describing the greatness of Tzipora. Moshe sent her away for all this time and she never married someone else. Furthermore, Moshe never left her mind. Thus, it says, *'Tzipora, wife of Moshe, after he sent her'* - she never stopped being the wife of Moshe."

A Wise Man would say: "You are a work in progress. Become braver, stronger, wiser, kinder, and you will become better."

Printed By: Quality Printing Graphic Copy & Printing (845)352-8533 Becould used in the state of the state of

שבת קודש פרשת יתרו – כ' שבט תשפ"ג Shabbos Kodesh Parshas Yisro - February 11, 2023

הדלקת נרות שבת – 5:06 זמן קריאת שמע / מ"א – 5:35 וזמן קריאת שמע / הגר"א – 5:39 וסוף זמן תפילה/הגר"א – 6:10 זמן לתפילת מנחה גדולה – 12:40 ושקיעת החמה שבת קודש – 5:25 ומוצש"ק צאת הכוכבים – 6:15 וצאה"כ / לרבינו תם – 6:37

שאת הגודע רבי גמלטאל הכוז ורעובין שאת הגודע רבי גמלטאל הכוז ורעובין שליטיא, רי שעו השמש יושלים עיה ויספר משה לרתנו את כל אשר עשה ה' לפרעה ולמצרים על אודת ישראל ... (יח-ה) - סיפורי מעשיות – השפעתם להמיב לרש"י: ויספר משה לחתנו. למשור את לבו לקרבו לתורה.

עם "ליוסים ושהילוווננו, עושה או לכו לקובו לומורה הנה אחר בואו של יתרו המדברה כבר ידע משה שהיה זה בסיבת שמיעתו את כל אשר עשה ה' לפרעה ולישראל עמו, וגם ידע שהדברים השפיעו עליו לעזוב את מקומו ואת ארצו כדי להסתפח אל העם הנבודר. ואעפ"כ ראה לנכון לספר לפניו שוב את כל המוצאות אותם. ועל זה מביא רש"י שהיה זה כדי למשוך את לבו לקרבו לתורה'. בראיה שטחית קשה להבין את הדברים, כי אחר שהשמיעה הראשונה כבר עשתה את רישומה על יתרו, ומאליו הופיע לפני משה כדי לקבל דת של תורה, למה יטריח משה שוב לחזור על הדברים כדי להשיג מטרה שכבר הושגה?

אמנם יסוד גדול למדנו כאן, והוא, שסיפור המעורר את האדם ל׳זראת שמים׳ הינו בגדר ׳תורה׳, וראוי לחזור עליו ולשננו פעם אחר פעם, וכשם שבפעם הראשון עשו הדברים רושם בלב השומע, כך יוסיף הרושם להחדיר בעומק לבבו כאשר ישנן את הדברים שוב ושוב. זו היתה המטרה העיקרית שבסיבתה נהגו חסידים ואנשי מעלה לעסוק ב׳סיפורי צדיקים. כי הסיפורים באים לקרב את היציר ליוצרו, כי בשמעו אודות אורחות הצדיקים, יתעורר גם הוא ללכת בעקבותיהם, בארחות חיים של תורה וקדושה אורחות הצדיקים יתעורר גם הוא ללכת בעקבותיהם, בארחות חיים של תורה וקדושה ויראת שמים וענוה, כי הליכותיהם הם לפניו לעד להבין ולהכיד תכליתו של האדם ויראת שמים וענור, כי אם פרוזדור המוביל לעולם שכולו טוב, ושאין תכליתו של האדם בעולמו כי אם להקדיש כל עתותיו למען בוראו, ולמלא אסמיו בתורה ובמעשים טובים. שמעתי מפי **אבי מורי הנאון זציל**. מה שסיפר על זקיני הגאון הצדיק **רבי גמליאל**

עדרורניקד אארום זינאל אנויא אוום אוויא אנויא איוים אוויא אנויאל איוויש אינאע אנשטיין שלטא בערס שוויאבוויע לא תחמר בית רעך לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמרו וכל אשר לרעך ... (כ-יד) - ביאור גודל האיסור של לא תחמוד

עיתא בדברי הזוחד (ח״ג דף עת, ע״ב): ״ותניא מלה בתראה דעשר אמירן דאורייתא (שמות כ, יד): ״לא תחמוד אשת רעך״ בגין דהאי כללא דכלהו, ומאן דחמיד אתתא אדרא כאלו אעבר על אורייתא כלא״, ע״כ. [תרגום: ״ולמדנו, הדיבור האחרון של עשר האמירות של התורה ״לא תחמוד אשת רעך״, כי זהו הכלל של כולם. ומי שחומד אשה אחרת, כאילו עבר על כל התורה״, ע״כ] דברים נוראים! מי שעובר על איסור של של ״לא תחמוד״ הרי הוא כאילו עובר על כל התורה כולה!

ৰ্দ্ত

д Ю

איטון של של כאדתו וכור חדי האראיכו עובד על כל התורה כוכות: ואיתא בדברי הפסיקתא (פרק כ"א עשרת הדברות, טז): "העובר על לא תהמוד כאילו עבור על העשרת הדברות", ע"כ. דברים נוראים! שכל גדול איסור של "לא תחמוד" שהעובר בו כאילו עובר על כל העשרת הדברות. ויש לבאר דברי הזוהר על פי דברי **הנר"א** (אבן שלמה פ"ג, אות ב"): "כל עבירות וההטאים באים מחמדה, כמו שאמרו "לא תחמוד", כולל כל הדברות וכל התורה. וההסתפקות שהוא ההפוך, הוא היסוד של כל התורה, והוא אמונה שלמה שלא לראוג דאגת מחר", עכ"ד. וכעיז זה כתב **ר' חיים ויטל זצוק"ל** (שערי קרושה ח"ב. שער ד"): "החמדה אב

הכהו וצוק"ל, ראש הישיבה המפורסמת שבעיר קישענוב. זקיני זה בקי בכל חדרי התורה. וכל שיחו וכל שיגו היה רק בעמלה של תורה. ושמעתי מהחסיד הנודע רבי משה בטלמו זצ"ל. שהיה נמנה ביז תלמידיו בישיבתו הרמה קישענוב. שהיה זקיני בקי מופלא בלשון הש״ך בשו״ע עד כדי קריאת התיבות למפרע בעל פה] אולם מנהג יפה קבע לעצמו שמידי יום טרם פתח בשיעוריו העמוקים שהגיד תמידיז כסדרו בישיבתו. פתח בסיפורי הצדיקים. כדי לפתוח את לבות תלמידיו לתורה, 'כי הא דרבה, מקמי שפתח להו לרבנו. אמר מלתא דבדיחותא ובדחי רבנו. לסוף יתיב באימתא ופתח להו בשמעתא׳ (שבת ל:). שפירשו בספרים שענינו כדי לפתוח את הלב ולהכינו לתורה. הוא היה יכול לחזור ולשנז סיפור אחר כמה פעמים. ובכל פעם בהתעוררות מחודשת. להרגיש ולהבהיר את לימוד 'מוסר ההשכל' היוצא מז המעשיות. והיו בחורים שבקוצר דעתם העירו לו לפעמים שכבר שנה ושילש לפניהם אלו הסיפורים. אר הוא היה תמיה לעומתם: היעלה על דעתכם לומר שתורה לומדים ולא משננים? הלוא גם סיפורים אלו הם בגדר 'תורה'. מאחר שבאים ליישר דעתו של אדם וללמדם אורחות היים. וכשם שעלינו לשנו דברי תורה הרבה פעמים. כר ראוי לשנו את אלו הסיפורים. לפי שכח הספור יש בו כלי נפלא להנחיל על ידו לימוד מושר הסכל. משום שיש בו המחשה טובה ובהירה. לראות בחוש כיצד מתקיימים הדברים בפועל. הלכה למעשה. ומז הראוי לצייז שהעצה להתחזק בהשי״ת ובמצוותיו על ידי סיפורי צדיקים זו לא היתה רק משנת החסידים. כי גם אלו שהלכו לאורו של מרז הגר"א זצוק"ל ראו בדרר זו אמצעי לתיקוז המידות ולהחדרת האמונה והיראה. וכפי שסיפר לי הנאוז הצדיק רבי מענדל אטיק זצ"ל, שמרן הגרי"ז מבריסק זי"ע העיד שבבית אביו **הגאון רבי חיים וצוק"ל**, קבלו וינקו עקר החינוך למדות טובות וליראת שמים על ידי סיפורי מעשיות מצדיקי הדורות...

לעילוי נשמת ר'

אברהם יוסף שמואל

אלטר בן ר׳ טובי׳ ז״ל

ורעיתו רישא רחל

בת ר' אברהם

שלמה ע"ה קורץ

Monsey Edition

הטומאה, כי היא מביאה לשנאה וקנאה, ומביאה לידי גדל ושבועות שקר, ולידי רציחה. והיא עשירית שבעשרת הדברות שקולה ככולן, כי עינו לא תשבע עושר כעין הנחש שנאמר בו "ונחש עפר לחמו", וכתיב נבהל להון איש רע עין וגו", ואמרו רז"ל, התאוה מוציאה את האדם מן העולם, כי מטרידתו מעסק התורה ומקיום מצוותיה, והוא כופר בהשגחה, שאינו מאמין שהכל על ידי השגחתו יתברך, וכמו שאמרו רז"ל, כל מי שיש לו פת בסלו ואומר "מה אוכל למחר", הרי זה מקטני אמנה, ועליו נאמר "כי מי בז ליום קטנות", מי גרם לצריקים שיתבובז שולחנם לעתיד לבא. קטנות אמונה שהיתה בהם. אבל הבטחון – אין מעלה כמזהו,

לעתיד לבא, קסנות אמונה שהתורבו שהאבי הבסווון – אך נוצאה כבווניו, וכמו שכתוב (תהלים ב, יב): "אשרי כל חוסי בו". כי מאמין שיש בעולם אלוה יכול ומשגית, וכתיב (ירמיה יו, ז): "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו". ומובטח הוא שלא יחסרו מזונותיו כמו שכתוב (תהלים נה, נג): "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך". ובתנאי שיהיה באמת ובכל לבו בלי שום פקפוק ועוד כי בהיותו בוטח בה' יעסוק בתורה ובמצות בכל לבו בלי הרהור כלל", עכ"ל. דברים נוראים! שהאופן שלא יחמוד האדם כל אשר לרעהו, היינו רק ע"י האמונה שלימה, שיאמין באמונה שלימה, שהשי"ת מנהיג את עולמו בהשגחה פרטית, וכל אשר יש לרעהו, הוא בדוקא לו, ולא לו. וא"כ מובן הייטב, שמחוץ שהחמדה גורם לעבור על כל העבירות. ג"כ עובר על "האמונה בה". שהוא כלל שכל כל התורה כולה!

מעשה אבות סימו

כי ביום השלשי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני"... (ימ-יא)

The unique moment of Divine revelation at *Har Sinai thousands of years ago*, connects every Jew to *Hashem* and to the Torah. By virtue of this incredible revelation, no Jew is a stranger to any other. Every Jew is linked. We are all one family with one family lineage. A family tree, by identifying links in the chain stretching back to *Har Sinai*, intensifies a Jew's sense of connection to the original revelation of the *Torah* and, by extension, to every other Jew.

Rabbi Hillel Goldberg, in his book "The Unexpected Road" recounts the following incident which displays this poignant manifestation: In January 2006, our eldest son, who lives in Israel, arrives at Ben Gurion Airport, only to become very frustrated. The ticket agents tells him that he has been given a faulty ticket by his travel agent, in fact, it wasn't a ticket at all. Instead of flying to the United States for an upcoming family wedding, he finds himself taking a taxi back to Jerusalem at 1 a.m., disappointed and urging his travel agent to straighten things out for another flight.

Sharing the nesher taxi with him is a Chassidish Yid from Belgium. Navigating between Hebrew, Yiddish and English, he and our son strike up a nice conversation. By the end of the trip they are friends and our son asks, "What is your name?"

"Yitzchak Zev Marcus," replies the chassid. Our son paused for a moment, pensive.

"You mean, Yitzchak Zev HaLevi Marcus!" My son reveals to this total stranger his Levite tribal ancestry! The chassid from Belgium is stunned. What is this? Am I sitting next to a prophet? A psychic? He asks, "How did you know that?"

"Because we're cousins!" replied my son, excitedly. "How?" asked the chassid.

"Well, you tell me!" said our son. The *chassid* thinks a few moments and then ventures that our son must be related to someone with my wife's mother's maiden name, Marcus, which is his name.

My son nods. He had remembered the name, Yitzchak Zev HaLevi Marcus, his great-great-grandfather, from the family tree I had given him as a present the previous *Chanukah*. The *chassid* also did some quick thinking, remembering a distant branch of the family. A missed flight brought together two total strangers in a taxi, traveling to Jerusalem, related to each other because their ancestors had once upon a time stood together at Har Sinai.

Well, the story goes on. At the family wedding a week later (which our son managed to attend via another flight after his travel agent straightened things out), we learned that the person sitting across from us at the table is a distant cousin, none other than the Belgian *chassid's* father. Unbeknownst to us, the *chassid's* father has also heard of the poignant encounter in the taxi. Now we all put the pieces together. A short while later at the wedding, the Belgian *chassid's* brother comes up to us with pictures from old cemeteries in Hungary, which he is active in restoring. We have never met him, but he has been in contact with us over the past year, encouraging us to support his worthy project of restoring neglected Jewish cemeteries of pre-Holocaust Eastern Europe. We never had the chance to see what he actually does. As the wedding music in the background signals the joy of a new link in the chain from Sinai, the Belgium *chassid's* brother shows us some pictures of the old links, the old tombstones badly damaged by the Nazis, weather, and neglect.

In one case he shows us "before" and "after" pictures. The first picture is a gravestone, badly deteriorated. None of the writing is clear. The stone appears as a blank slab, its engravings unreadable. A sad testament to an anonymous, long forgotten Eastern European Jew, undeserving of this fate. The "after" picture shows the same gravestone, but completely different! His organization has restored it to its deserved dignity. Its engravings are now visible and perfectly clear.

As he shows us the "after" picture, we read in stunned admiration, the following engraving: Yitzchak Zev HaLevi. Died in 1920, remembered and reconnected more than 85 years later, Yitzchak Zev HaLevi Marcus is alive through his descendants, who, like him and his own ancestors before him, celebrate, day by day, the revelation at Har Sinai. ("Saw You at Sinai" by R' Hillel Goldberg)

תורת הצבי על

Hashem seated atop His lofty throne, the holy Merkava (chariot). Chazal remark how King Menashe once asked Yeshaya HaNavi that if Moshe Rabbeinu said in the name of Hashem, "But you cannot see My face, for a human being may not see Me and live," how could Yeshaya claim to have seen the face of the Almighty?

The Maharal M'Prague, R' Yehuda Loewy zt"l (Derech Chaim) explains that when prophecying, a Navi would experience a vision of Hashem based on his own spiritual level. Thus, there was a fundamental difference between the prophecies of *Moshe Rabbeinu* and those of all the other prophets throughout the ages. Moshe Rabbeinu,

In the Haftorah, Yeshaya HaNavi beholds a vision of who was the greatest prophet to have ever lived, saw the holy shechina "באספקלריא המאירה" - in its purest sense without even the slightest hint of physicality at all. It was as if he was seeing the essence of the holy *shechina* in vivid detail, open and before him. On the other hand, Yeshava HaNavi and all the other prophets, had an entirely different experience. While they were indeed holy men and women, they were definitely on a lesser level of prophecy than *Moshe Rabbeinu* was. Therefore, during their prophecies they envisioned a physical image of the holy *shechina*, replete with royal clothing and a royal presence. It was as though Yeshaya and the other prophets saw the *shechina* "באספקלריא שאינה המאירה" - in a manner befitting their personal spiritual status

עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים כי בדבר אשר

1.3

Ċ

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

Rashi comments here: Yisro was not saying "Now I know," as if to insinuate that prior to this I did not know. Rather, "I already knew but now it has become clearer." How did **Rashi** know this was his thought process? (See Sifsei Chachamim) There is a well-known story: There was once a wonder child born in *Eretz Yisroel* who had the unique ability to spout deep knowledge of the Torah and Kabbalistic mysticisms, etc. It was said that perhaps the malach who taught Torah in the womb "forgot" to make the baby forget. **R' Chatzkel Levenstein zt"** was asked if he wanted to go and witness this wondrous phenomenon first-hand, proving that the *Torah* is real. He responded that if he needs to see it to believe it, that would diminish his foundations of *emunah*. "I believe the person who told me and don't need to see it myself," he said. A yid does not need to observe miracles to believe in *Hashem*. Hence, Rashi knew that Yisro meant something else. What was that something else?

Perhaps we can suggest the following machshava. The first posuk of the sedrah uses both names of Hakadosh Boruch Huand אלוקים. To explain the use of both *sheimos*, we can say that Yisro initially thought that only אלוקים, the Shem representing *midas hadin*, was being utilized to mete out Pharaoh's punishment. However, after Moshe detailed the events and the midah kneged midah that took place in Mitzravim, Yisro saw and understood that it was Hashem, the attribute of mercy. which both allowed the Egyptians a chance to repent and demonstrated the love Hashem has for His children who were harmed. Hence, Yisro had clarity at this point that it was the *midas harachamim* throughout these events. Similarly, we too, bnei maaminim, sometimes require this reminder. Which is why perhaps, the opening words of the Aseres Hadibros are "Net" ה' Hashem is saying, "Although at times it may seem tough and even painful, it is I, the G-d of complete and total rachamim, who orchestrates everything." May we see the fruition of the posuk מעחה ה' אלוקים דמעה מעל כל פנים" very soon!

משל למה הדבר דומה ויבא יתרו חתן משה וכו' אל המדבר אשר הוא חונה שם ... (יח-ה) : An Airbus 380 airplane is making its way peacefully across the Atlantic Ocean. It is flying consistently at 800 km/h, an altitude of 30,000 feet, when suddenly a Eurofighter Jet with a Tempo Mach 2 appears alongside it. The pilot of the fighter jet slows down, flies alongside the Airbus and greets the pilot of the passenger plane by radio: "Airbus, boring flight, isn't it? Now have a look here!"

In one smooth maneuver, he rolls his jet on its back, accelerates sharply, breaks through the sound barrier, rises rapidly to a dizzying height, and then swoops down almost to sea level in a breathtaking dive. What an incredible display of aeronautic aptitude and skill. He loops back next to the Airbus and smirks. "Well, how was that?" he asked.

"Very impressive," the Airbus pilot answers, "but watch

ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר ... (ימ-ב)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM

When Klal Yisroel stood at Har Sinai, Rashi tells us they were, "like one man with one heart." We were so unified that 600,000 people were like one person. We all know that Jews are called "*am kshei oref*", a stiff necked people, strong and stubborn in our opinions. As they say, "two Jews with three opinions!" So, how was it possible that we were like one man with one heart? The answer lies in the word "Heart". Rashi does not say we were like one man with one mind, or one opinion. No. That is not the Jewish way. We are headstrong in our ideas and thoughts. But here is the secret to getting along with people. You don't have to always agree with someone - you can choose to love someone in your heart, even if you are worlds apart in your views. If you found out that you had a long lost sister or brother that you have not seen in 40 years, what wouldn't you do to meet them? And what would you do when you would finally meet? You would shower that sibling with love. You would embrace him or her and truly feel like you are one. Certainly they will be very different than you. They had a different upbringing and were raised with different ideas. But it doesn't matter. He is your brother. You come from the same source. As much as you don't have in common, there is so much that you do. You choose to focus on the positive, because this is your flesh and blood. **R' Noach Weinberg** *zt"l* used to explain what love is. He would say, "Love is the pleasure you feel when you appreciate the

goodness in another person." The Torah commands us to love our fellow Jews as much as we love ourselves. That seems impossible. But the Torah does not ask from us things that are impossible. The Torah does not say that we must agree with all Jews. The fact that I don't see eve to eve with you does not mean I cannot love you. We must choose to focus on the goodness in our fellow Jews and ignore the different opinions that divide us. We must go back to that special moment in time when we were one, and recreate that oneness to bring about our ultimate redemption, which will finally come in the merit of our achdus.

this!" The jet pilot watches the Airbus, but nothing happens. It continues to fly straight at the same speed. Five minutes ... ten minutes ... nothing happens. Finally, after fifteen minutes, the Airbus pilot radios, "Well, how was that?"

Confused, the jet pilot asks, "Huh, what did you do?"

The Airbus pilot laughs and says: "I got up, stretched my legs, walked to the back of the aircraft to use the washroom, then got a cup of coffee and a chocolate fudge pastry..."

נמשל: When a person is young, speed and adrenaline seems to be great. But Yisro tried all these joys of life, and nothing satisfied him. As he got older and wiser, he realized that truth and peace are the most important things in life. Only that could bring him full satisfaction in life, but that can only be accomplished by serving and placing his full trust in Hakadosh Boruch Hu. For this he was willing to give up everything and go live out in the desert.